

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย

คุณฐิพร ชำนิโรคนานต์*

บทคัดย่อ

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยมีอยู่หลายประการ บทความนี้จะเสนอข้อบกพร่อง ๓ ประการ คือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำไม่เข้ากับคำแวดล้อม และการใช้คำผิดหน้าที่ การนำตัวอย่างที่ผิดมากล่าวถึงก็เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าผิดอย่างไร สามารถแก้ไขข้อผิดหรือข้อบกพร่องนั้นได้ และไม่ใช้ภาษาที่ข้อบกพร่องดังที่ได้ยกมาเป็นตัวอย่างซ้ำอีก

การพูดหรือการเขียนที่มีข้อบกพร่องนั้น อาจเกิดจากความไม่รู้หรือความไม่ระมัดระวัง ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียนมีอยู่มากมายหลายประการ ในที่นี้จะกล่าวถึงข้อบกพร่องบางประการเท่านั้น

ข้อบกพร่องที่นำมาเป็นตัวอย่างได้รวบรวมจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร งานเขียนของ นิสิต ภาพยนตร์ ละคร และรายการโทรทัศน์

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาที่จะกล่าวถึง เป็นประการแรก คือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดความหมายนั้นอาจเกิดจากการที่

คำมีรูปและเสียง ใกล้เคียงกันหรือมีความหมาย คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ผู้ใช้ภาษาอาจไม่รู้อรรถาธิบายของคำ ไม่ว่าจะเป็นความหมายประจำคำหรือความหมายแฝงของคำ

ตัวอย่างการใช้คำผิดความหมาย

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งมีข้อความว่า เมื่อผสมเกสรตัวผู้กับตัวเมียแล้ว ต้องระวังอย่าให้เกสรถูกน้ำเพราะมันจะไม่ติด แต่ถ้ามันติด จะสังเกตเห็นรังไข่บวม เปล่ง มีตุ่มเม็ดเล็กๆ เกิดขึ้นเรื่อยๆ จนขนาดเท่าเมล็ดพริกไทย

* คุณฐิพร ชำนิโรคนานต์

อ.บ. (เกียรตินิยม), อ.ม. (จุฬาฯ)

M.A. Linguistics (Hawaii)

อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำว่า เปล่ง มีความหมายว่า “แจ่มใส สุกใส ฉายออก แผ่ออก หรือออกเสียง” เช่น “เปล่งปลั่ง เปล่งประกาย เปล่งเสียง” ในตัวอย่างนี้ ผู้เขียนต้องการจะบอกว่ารังไข่บวม หรือพองขึ้นเต็มที่ จึงควรใช้คำว่า เป่ง ซึ่งมีความหมายว่า “พองหรือพองขึ้นเต็มที่”

ตัวละครในนวนิยายเรื่องหนึ่งพูดว่า *ชีวิตของเธอจมอยู่ในปลัก ตรม มาตลอด*

คำว่า ตรม มีความหมายว่า “ระทม หม่นหมองใจ” ปลัก มีความหมายว่า “ที่เป็นโคลนเลน” การมีชีวิตอยู่ในปลักนั้นเป็นความเปรียบ หมายถึงอยู่ในที่ที่เสื่อมโทรม มีแต่ความทุกข์ การที่ต้องจมอยู่ในปลักทำให้เกิดความระทมหม่นหมองก็จริงอยู่ แต่จะไม่พูดว่า *จมอยู่ในปลักตรมมาตลอด จะต้องเรียบเรียงประโยคใหม่ เช่น *ชีวิตของเธอต้องจมอยู่ในปลัก เธอจึงมีแต่ความ ตรมตรอม มาตลอด* ในตัวอย่างนี้ ผู้เขียนคงต้องการจะบอกว่าชีวิตของเธออยู่ในที่ที่มีแต่ความเสื่อมโทรมมาตลอด (ไม่ได้พูดถึงความระทมตรมใจ) จึงควรใช้คำว่า ตม ซึ่งมีความหมายว่า “โคลนเลน” ซ้อนกับ ปลัก เป็น ปลักตม ก็จะให้ความหมายตามที่ต้องการ

ตัวละครในภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่องหนึ่งพูดว่า *ตอนนี้ ผมก็เข้าใจอย่าง โจ่งแจ่ง แล้วครับ*

โจ่งแจ่ง มีความหมายว่า “เปิดเผย ไม่ปิดบัง” เช่น *พูดอย่าง โจ่งแจ่ง เขาทำท่าทางให้เห็นอย่าง โจ่งแจ่ง ที่เดียวว่าเขาไม่พอใจ*

ในตัวอย่างนี้ ตัวละครต้องการจะบอกว่าเข้าใจชัดเจนดีแล้ว จึงควรใช้คำว่า แจ่มแจ่ม ซึ่งมีความหมายว่า “ชัดเจน”

ในงานเขียนของนิสิต มีข้อความว่า *คนเราต้องมีศาสนาเป็นเครื่อง หนุนเหนี่ยวจิตใจ*

หนุนเหนี่ยว มีความหมายว่า “ดึงรั้งเอาไว้โดยที่เขาไม่เต็มใจ หรือทำให้ชักช้า ไม่ทันการ” เช่น *เขาไม่อยากอยู่กับเรา ก็อย่าไปหนุนเหนี่ยว เขาเอาไว้เลย* ในที่นี้นิสิตต้องการจะบอกว่าคนเราต้องมีศาสนาเป็นหลักยึดถือ หรือเป็นเครื่องช่วยนำจิตใจไปในทางดี จึงควรใช้คำว่า ยึดเหนี่ยว ซึ่งมีความหมายว่า “ดึงรั้งเอาไว้ให้ไปทางดี”

พิธีกรรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งกล่าวว่า *วันนี้เวลาของเราได้ ล่วงเกิน มามากแล้ว*

ล่วงเกิน มีความหมายว่า “कुหมิ่น สบประมาท” เวลาจะคุหมิ่นหรือสบประมาทใครไม่ได้ แต่เวลาได้เลยจากที่กำหนดเอาไว้ จึงควรใช้ว่า *วันนี้เวลาของเราได้ (ล่วงเลย) (เลย) (เกิน)* มามากแล้ว

* คำหรือข้อความที่เครื่องหมาย * อยู่ข้างหน้า คือคำหรือข้อความที่ผิด ไม่มีใช้ในภาษา

ข่าวในวงการกีฬาเมื่อรู้ว่า พ.ต. สำเร็จ
ไชยรงค์ เป็นผู้ปลุกปั้น ทีมลูกหนังราชวิถี

ปลุกปั้น มีความหมายว่า “ทำให้เกิด
ความปั่นป่วนวุ่นวาย” ในที่นี้ผู้เขียนไม่ได้ต้อง
การจะบอกว่า พ.ต. สำเร็จเป็นผู้ทำให้เกิดความ
ปั่นป่วนวุ่นวาย แต่ต้องการจะบอกว่า พ.ต.
สำเร็จ เป็นผู้ก่อตั้งและดูแลเอาใจใส่ทีมฟุตบอล
ราชวิถีมาตั้งแต่ต้น ฉะนั้น จึงควรใช้คำว่า
ก่อตั้ง จะตรงตามความหมายที่ต้องการ ถ้า
ต้องการใช้คำที่มีเสียงคล้ายกับคำเดิม ก็ควรใช้
ว่า ปลุกปั้น ไม่ใช่ ปลุกปั้น

ตัวละครในภาพยนตร์ทางโทรทัศน์เรื่อง
หนึ่งพูดว่า ที่ท่านมาร่วมแข่งขันครั้งนี้เพื่อ ข้อ
เสียงเรียงนาม เท่านั้นหรือ

ข้อเสียงเรียงนาม หมายถึง “ข้อ” เมื่อ
พูดว่า ถาม ข้อเสียงเรียงนาม เขาก่อนซิ หรือ
ถาม ข้อ เขาก่อนซิ ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน
เขามิ ข้อเสียงเรียงนาม ว่าอะไร ก็มีความหมาย
อย่างเดียวกับ เขา ข้อ อะไร

ในที่นี้ตัวละครต้องการจะถามว่า ทีม
แข่งขันครั้งนี้เพื่อเกียรติยศเท่านั้นหรือ จึง
ควรใช้คำว่า ข้อเสียง ซึ่งมีความหมายว่า
“เกียรติยศ” หรือ “มีชื่อเป็นที่รู้จักอย่างกว้าง
ขวางในสังคม” ไม่ใช่ ข้อเสียงเรียงนาม

ข่าวเกี่ยวกับการชกมวยชิงแชมป์โลก
มีว่า เสียงเพลงชาติเวเนซุเอล่าดังกระหึ่มขึ้นก่อน

หลังจากนั้นก็เป็นการบรรเลงเพลงชาติไทย ซึ่ง
เพยาวี พุนธรรัตน์ ก็ได้ร้อง เกลี้ยกลอ ตาม
ไปด้วย

เกลี้ยกลอ หรือ กลอเกลี้ย หมายความว่า
“เคียงเคล้ากันไป มีความผูกพันรักใคร่”
ในที่นี้ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า เพยาวีร้อง
เพลงชาติตามไปด้วย จึงควรใช้ว่า “ร้อง กลอ”
ไม่ใช่ ร้องเกลี้ยกลอ

การบรรยายในนวนิยายเรื่องหนึ่งมีว่า
สายนาฬิกาเขาคอยอยู่อย่าง หละหลวม

หละหลวม มีความหมายว่า “ไม่รอบ
คอบ สะเพร่า” เป็นคำที่ใช้แสดงการตำหนิ
ในความตอนนี้ ผู้เขียนต้องการจะบรรยายว่า
สายนาฬิกาไม่แน่น อาจจะหลุดได้ง่าย จึง
ควรใช้คำว่า หลวม ซึ่งเป็นคำที่แสดงสภาพ
ไม่ได้มีนัยของการตำหนิ ประโยคนี้อาจแก้
เป็น “สายนาฬิกาเขาคอยอยู่หลวม ๆ”

นิสิตเขียนเรียงความตอนหนึ่งว่า คลอง
ที่ไม่จำเป็นตก ทับถม ไปหมด

ทับถม มีความหมายว่า “ซ้อนทับบน”
ใช้เป็นความเปรียบ เช่น พุดจา ทับถม คนอื่น
หมายถึงการพูดว่าตนดีหรือพูดถึงความสามารถ
หรือข้อเด่นของตน และพูดถึงแต่ข้อด้อยของ
ผู้อื่น ในที่นี้นิสิตต้องการจะบอกว่าคลองถูก
กลบให้เต็ม จึงควรใช้ว่า “คลองถูกถม” ไม่
ใช่ ถูกทับถม

ผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์รายหนึ่งกล่าวว่า โสต *ประสาททั้งห้า* ได้แก่ หู ตา คอ จมูก ถ้ำขาด โสตใด โสตหนึ่งไปก็เรียกว่าพิการ

โสต แปลว่า “หู ช่องหู” เป็นหนึ่งในจำนวนประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น กาย โสตประสาททั้งห้าที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวมานั้นจึงไม่ถูกต้อง เป็นไปไม่ได้ ในตัวอย่างนี้ถึงแม้ผู้ดำเนินรายการ จะไม่ใช้คำว่า โสตประสาททั้งห้า แต่ใช้ว่า ประสาททั้งห้า คำพูดของผู้ดำเนินรายการก็ยังผิดในแง่ที่ว่าให้รายละเอียดไม่ครบ ๕ ประการ และรายละเอียด ๔ ประการที่ให้ก็ไม่ถูกต้องอีกด้วย

ในงานเขียนของนิสิตมีประโยคว่า งานต้อนรับน้องใหม่ปีนี้จัดอย่างใหญ่โต รโหฐาน

รโหฐาน มีความหมายว่า “ที่ลับ ที่เฉพาะ หรือที่ส่วนตัว” ในที่นี้นิสิตไม่ได้ต้องการจะบอกว่า งานต้อนรับน้องใหม่เป็นเรื่องลับหรือเรื่องเฉพาะตัว แต่นิสิตต้องการจะบอกว่าเป็นงานที่ใหญ่โตมาก จึงควรใช้คำว่า “ใหญ่โตมโหฬาร” หรือ “ใหญ่โต โอฬาร” ก็จะได้ความตามที่ต้องการ

บทสนทนาในละครโทรทัศน์เรื่องหนึ่งมีว่า เต๋ยวันเขาก็เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว มีหลักฐานการทำงานมั่นคงแล้ว ถ้าเราชอบ ก็ควรจะตกลงใจเสียเถอะ เออ ถ้าเขา ตัวเปล่าเล่าเปลือย ละก็ เราต้องคิดให้มากซักหน่อย

ตัวเปล่าเล่าเปลือย หมายถึง “ไม่มีสามีหรือภรรยา” ถ้าเขาเป็นผู้ใหญ่ มีหลักฐานการทำงานมั่นคง และตัวเปล่าเล่าเปลือย คือ ยังไม่มีภรรยาก็คงไม่ต้องคิดมาก แต่ในที่นี้ตัวละครต้องการจะพูดว่าถ้าไม่มีทรัพย์สินเงินทองก็ต้องคิดให้มาก จึงควรใช้ว่า “มีแต่ตัว” ไม่ใช่ ตัวเปล่าเล่าเปลือย

การโฆษณาสินค้าชนิดหนึ่ง ใช้คำพูดว่า รสชาติ ถูกคอ เขากับฉัน ถูกคอ กันดี

ถูกคอ หมายความว่า “ถูกอัธยาศัยต้องกัน” เช่น *คุยกัน ถูกคอ* แต่ในที่นี้เป็น การพูดถึงรสชาติที่คนกินชอบ จึงควรใช้ว่า “รสชาติ ถูกปาก”

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่า ผู้สื่อข่าวถามว่าขณะนี้นาย ส. หลบหนีไปจากเมืองไทยแล้วใช่หรือไม่ เธอ ปฏิเสธ ว่าเธอไม่ทราบ

ปฏิเสธ มีความหมายว่า “ไม่รับ ไม่ยอมรับ” เช่น *เขา ปฏิเสธ ข้อกล่าวหา* การถามถึงเรื่องของคนอื่น ผู้ตอบอาจจะตอบหรือไม่ตอบ คำถามนั้นก็ใช้ได้ การตั้งคำถามว่าใช่หรือไม่นั้น ถ้าตอบรับ ก็ตอบว่าใช่ ถ้าตอบปฏิเสธก็ตอบว่าไม่ใช่ หรือถ้าไม่รู้ ก็ตอบว่า ไม่รู้ ถ้าไม่ตอบ ก็คือการปฏิเสธที่จะตอบคำถาม ในตัวอย่างนี้ เธอไม่ได้ตอบปฏิเสธ และไม่ได้ปฏิเสธที่จะตอบคำถาม (โดยการนิ่ง) แต่เธอตอบว่าไม่ทราบ ฉะนั้น ควรใช้คำว่า *ตอบ บอก หรือ พูด ไม่ใช่ ปฏิเสธ*

ตำรวจจราจรได้ชี้แจงทางโทรทัศน์ว่า ผู้ที่รู้กฎแล้ว ยังฝ่าฝืน เราต้องจับ เพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่าง แก่ผู้ที่ทำดี

เยี่ยงอย่าง มีความหมายว่า “ตัวอย่างแบบอย่าง” มีความหมายแฝงหรือนัยแห่งความหมายว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี การที่ตำรวจจับผู้ฝ่าฝืนนั้น ไม่ได้เป็นการจับเพื่อให้เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ผู้ที่ทำดี แต่เป็นการจับเพื่อไม่ให้เป็นอย่างที่ไม่ดีแก่คนทั่วไป ฉะนั้น ควรเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ดังนี้

ผู้ที่รู้กฎแล้ว ยังฝ่าฝืน เราต้องจับเพื่อไม่ให้ เป็น เยี่ยงอย่าง แก่คนทั่วไป

หนังสือพิมพ์ลงข่าวในวงการบินถึงว่า ภาพยนตร์เรื่องแรกประสบความสำเร็จอย่างงดงามแล้วความสำเร็จก็ กระจ่างจ้าอีกในภาพยนตร์เรื่อง....

กระจ่างจ้า มีความหมายว่า “ชัดอย่างหนัก” และมีนัยแห่งความหมายว่าเป็นเรื่องร้าย เช่น พายุ กระจ่างจ้า เขาถูกความทุกข์ กระจ่างจ้า เต็ม ไม่หยุดหย่อน แต่จะไม่ใช้ว่า * ความสำเร็จ กระจ่างจ้า

รายงานข่าวต่างประเทศมีข้อความว่า เครื่องบินขนาดเล็กแบบเซสน่า ๔๒๑ บรรทุก นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีกลาโหมโปรตุเกส พุ่งเข้าชนอาคารหลังหนึ่งในทันทีหลังจากขึ้นจากท่าอากาศยานกรุงลิสบอน

บรรทุก หมายความว่า “ใส่ลง บรรจุลง ขนไป” มีนัยแห่งความหมายว่าสิ่งที่ใส่ไปหรือ ขนไปนั้นมีจำนวนมากและแออัดยัดเยียด เช่น

เรือ บรรทุก สินค้ามาเต็มลำ

รถ บรรทุก หมูไปโรงฆ่าสัตว์

รถคันนี้จะใช้สำหรับ บรรทุก คนงาน

ฉะนั้น ที่ใช้ว่า * เครื่องบินบรรทุกนายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรี จึงไม่ถูกต้อง เพราะไม่ได้เป็นการขนไป และไม่ได้ไปอย่างแออัดยัดเยียด

นอกจากการใช้คำผิดความหมายแล้ว ยังมีกลุ่มคำที่เมื่อใช้แล้วจะทำให้เข้าใจความหมายผิดไป เช่น ผู้ประกาศนํารายการภาพยนตร์ทางโทรทัศน์พูดว่า คุณผู้ชมคะ วันนี้พบกับอีกครั้งนะคะในภาพยนตร์เรื่อง.... การพูดเช่นนี้อาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดคิดว่าผู้ประกาศเป็นผู้แสดงคนหนึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ ที่จริงแล้วผู้ประกาศต้องการจะบอกว่า วันนี้ ผู้ชมจะได้ชมภาพยนตร์เรื่อง..... (ต่อจากคราวที่แล้ว) ฉะนั้น ควรจะเปลี่ยนถ้อยคำเสียใหม่เพื่อให้สื่อความหมายตามที่ต้องการ

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอีกประการหนึ่งคือ การใช้คำไม่เข้ากับบริบทหรือคำ แวดล้อม คำบางคำแม้จะรู้ความหมาย แต่ถ้าไม่รู้ว่าใช้อย่างไร เข้ากับบริบทหรือคำแวดล้อมหรือไม่ก็อาจจะใช้ผิดได้

ตัวอย่างการใช้คำไม่เข้ากับบริบทหรือคำแวดล้อม

ในงานเขียนของนิสิต มีประโยคที่ว่า *เขาเป็นคนมีจิตใจ กว้างขวาง*

กว้างขวาง มีความหมายว่า “แผ่ออกไปมาก” อาจใช้กับสถานที่ เช่น *ห้องนี้ กว้างขวางมาก* เมื่อใช้กับคน เป็นความเปรียบมีความหมายว่า “เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป” เช่น *เขาเป็นคน กว้างขวาง ในถิ่นนี้ กว้างขวาง* ไม่ใช้กับจิตใจ การใช้คำว่า *กว้างขวาง* ในตัวอย่างข้างต้น จึงไม่เข้ากับคำแวดล้อม ควรใช้คำว่า *กว้าง* เช่น *เขาเป็นคนใจ กว้าง* มีความหมายว่า *เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่*

บทสัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งมีประโยคที่ว่า *จะลงโทษ ตัดหัวขั้วแห่ง รถทัวร์* *ยังไวกี่เอา*

ตัดหัวขั้วแห่ง เป็นถ้อยคำเปรียบเทียบ หมายถึงการทำลายให้สิ้นซาก เหมือนกับการทำลายต้นไม้ไม่ให้เหลือหัวหรือหน่อที่จะแพร่พันธุ์ต่อไปได้อีก โดยทั่วไปจะใช้กับคน เช่น *เขาทำผิดเพียงเท่านั้น จะต้องถึงขนาด ตัดหัวขั้วแห่ง กันเลยทีเดียวหรือ* เมื่อนำคำว่า *ตัดหัวขั้วแห่ง* มาใช้กับรถทัวร์ จึงผิดในของแง่การใช้คำไม่เข้ากับบริบท

นิสิตเขียนบรรยายตอนหนึ่งว่า *ใบหน้าของเธอ สดสวย น่ารัก*

สดสวย หมายความว่า “สวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย” ใช้กับสำนวนการเขียน เช่น *เรื่องนั้นเขาเขียนได้ สดสวยดี* *สำนวนนี้ สดสวยกว่าสำนวนนั้น* คำที่มีความหมายว่า “สวย” ที่ใช้ขยายเพื่อบอกลักษณะของหน้าตา ควรใช้คำว่า *สะสวย* การใช้คำว่า *สดสวย* ในตัวอย่างจึงเป็นการใช้คำผิดบริบท

ข่าวในวงการกีฬาเมื่ออยู่ว่า *หลังจากไป พยายาม มือเล็กน้อย ก็กลับมาเล่นต่อได้*

พยายาม เมื่อใช้เป็นกริยา มีความหมายว่า “ดูแล ปรนนิบัติ” ใช้กับคน เช่น *เธอ พยายาม คนไข้ด้วยความอดทน เธอ พยายาม คุณแม่มาตลอด ๓ ปี* คำว่า *พยายาม* ไม่ใช้กับส่วนต่างๆ ของร่างกาย คือ จะไม่ใช่ว่า *พยายาม มือ * พยายามเท้า* การนำคำว่า *พยายาม* มาใช้ในตัวอย่างข้างต้นจึงผิดในแง่ที่ว่าใช้คำไม่เข้ากับคำแวดล้อม

ในงานเขียนชิ้นหนึ่ง นิสิตบรรยายว่า *เห็นควัน ดำทมิฬ*

ทมิฬ เป็นชื่อชนชาติในอินเดียใต้ เมื่อใช้เป็นคำขยาย มีความหมายว่า “ร้าย คุร้าย” เช่น *“ใจ ทมิฬ หินชาติ”* *ทมิฬ* อาจใช้ขยายคำว่า *คำ* เพื่อเน้นความหมายว่าคำมาก

ดำทมิฬ ใช้กับใจหรือสีผิว เช่น *“ใจดำทมิฬ” “ตัวดำทมิฬ”* แต่จะไม่ใช้กับ *ควัน* ถ้าใช้กับควัน จะใช้ว่า *ดำทะมึน*

นิสิตคนหนึ่งเขียนบรรยายความรู้สึกว่า
ผมรู้สึกกลัว ใจคอไม่อยู่ กระจกกระรย

กระจกกระรย หรือ กับริงกับริย
หมายถึง “อยู่กับที่” ใช้เป็นคำขยายกริยา เช่น
ทำอะไรไม่อยู่ กระจกกระรย หรือใช้กับคน
เช่น เขาเป็นคน ไม่อยู่กับร่องกับรอย หมาย
ความว่าเป็นคนที่ไม่ทำอะไรเหมือนเดิม เปลี่ยน
ไปเปลี่ยนมา กระจกกระรย ไม่ใช้กับคำว่า ใจ
ถ้าจะบอกว่า ใจไม่อยู่กับที่ ควรใช้ว่า ใจคอ
ไม่อยู่ กับเนื้อกับตัว

นิสิตอีกคนหนึ่งเขียนบรรยายความรู้สึก
ของตัวละครว่า ผมเกลียดเธอจน แทะแทะรก
แผ่นดินหนี

ความเปรียบ “...จนแทะแทะรกแผ่นดิน
หนี” เป็นความเปรียบบอกปริมาณความรู้สึก
อับอายขวยหน้า แต่ไม่ใช้กับความรู้สึกเกลียด
การใช้ความเปรียบในตัวอย่างจึงเป็นการใช้
ความเปรียบที่ไม่เข้ากับบริบท

ในงานเขียนของนิสิตมีประโยคที่ว่า เรา
ควรทำใจ ให้สงบเงียบ สักครู่

สงบเงียบ มีความหมายว่า “ไม่อีกทีก
ปราศจากเสียงรบกวน” ใช้กับสถานที่ เช่น
ห้องนี้ สงบเงียบดี แต่จะไม่ใช้ว่า *ใจสงบเงียบ
การทำใจให้อยู่นิ่ง ปราศจากเครื่องรบกวนนั้น
ใช้ว่า “ใจ สงบ”

ข้อบกพร่องประการสุดท้ายที่จะกล่าวถึง

คือ การใช้คำผิดหน้าที เช่น ใช้คำกริยาในที่ที่
ควรใช้คำนาม หรือใช้คำนามในที่ที่ควรใช้คำ
กริยา เป็นต้น

ตัวอย่างการใช้คำผิดหน้าที

โฆษกรายการโทรทัศน์ปรารภว่า วันนั้น
ท่านผู้ชม คับคั่ง ห้องส่งเป็นพิเศษเลยครับ

คับคั่ง หมายความว่า “ยัดเยียด เบียด
เสียด อัดแอ” จะใช้เป็นคำขยายกริยา หรือเป็น
คำกริยาชนิดที่ไม่ต้องมีนามบอกสถานที่ตาม
หลัง เช่น

ท่านผู้ชมมากัน คับคั่ง เป็นพิเศษ

วันนั้น { ท่านผู้ชม
ห้องส่ง } คับคั่ง เป็นพิเศษ

แต่จะไม่ใช้ เป็นกริยาที่มีนามบอกสถานที่ตาม
หลัง คือจะไม่ใช้คำว่า

* ผู้ชมคับคั่งห้องส่ง

* นักศึกษาคับคั่งห้องประชุม

นิสิตเขียนเรียงความตอนหนึ่งว่า ข้าพ
เจ้าเคย ประสบการณ์ เช่นนั้นมาหลายครั้ง

ประสบการณ์ เป็นคำนาม ตัวอย่างนี้
เป็นการนำเอาคำนามมาใช้ในที่ที่ควรจะเป็นคำ
กริยา ฉะนั้น ควรแก้ไขโดยการเพิ่มคำกริยา
เช่น “มีประสบการณ์” หรืออาจใช้คำว่าประสบ
เป็นกริยาแล้วเติมคำว่า เหตุ หน้า การณ์ เป็น
“ประสบ เหตุการณ์”

โฆษกรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งกล่าวว่า
ว่า **ขอเชิญให้พวกเรา พร้อมเพรียง กันทำ**

การขอหรือเชิญให้ทำอะไรนั้น หน้าที่
ตามหลังคำว่า ให้ ต้องเป็นกริยาที่แสดงอาการ
ได้ เช่น “ขอให้วิ่ง” “ขอให้กินอาหาร” แต่กริยา
พร้อมเพรียง ไม่ใช่กริยาแสดงอาการ จึงใช้ใน
ประโยคนี้ไม่ได้ ต้องใช้คำกริยาที่แสดงอาการ
เช่น ทำ และประโยคตัวอย่างอาจแก้ไขดังนี้

**ขอเชิญให้พวกเรา ทำ ด้วย ความพร้อม
เพรียง**

ตัวอย่างข้อบกพร่องในการใช้ภาษาที่
กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างการใช้คำผิดความ
หมาย การใช้คำผิดปริบท (หรือการใช้คำไม่
เข้ากับคำแวดล้อม) และการใช้คำผิดหน้าที่
การนำข้อบกพร่องต่าง ๆ มาเสนอ ก็เพื่อให้
เห็นตัวอย่างที่ผิด และเข้าใจว่าผิดอย่างไร
รู้ว่าควรแก้ไขอย่างไร และไม่ใช้ตามตัวอย่าง
ที่ผิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษายังมีอีกหลาย
ประการผู้เขียนจะได้นำมาเสนอในโอกาสต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Errors in Thai Writing

by *Dusadeporn Chumnirokasant*

Abstract :

Errors in Thai writing are of several types. In this article, three of them will be discussed. These are wrong semantic choice of words, inappropriate use of words in certain contexts, and wrong syntactic choice of words. Examples of each type of errors are given along with some explanation as to why they are mistakes. Suggestions for correcting these errors are also mentioned.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย